

Vážení občania!

V Spravodaji obce Staškov, ktorý bol vydaný v decembri 2020, bola zhodnotená i činnosť DS Staškovan za uplynulý rok 2020.

V závere autorky (Poláčiková, Prengelová) informovali, že videonahrávka divadelnej hry *Zabíjačka* po víťaznej ONLINE celoštátnej postupovej súťaži Belopotocký Mikuláš postúpila na najstarší festival neprofesionálneho divadla v Európe – na Scénickú žatvu, ktorý sa konal v Bratislave od 14.12.2020 do 28.12.2020.

Náš divadelný kolektív bol hodnotený na tejto ONLINE prehliadke 17. decembra 2020 ústnym i písomným hodnotením, ktoré uverejňujeme:

Hodnotenie – DS Staškovan *Zabíjačka*

Folklorizovaná reminiscencia

Divadelný súbor Staškovan pripravil inscenáciu *Zabíjačka* z rodu ľahkonohej múzy, folklorizovanú, nazerajúcu na našu malosť až s absurdným žánrovým vyznením. Nie je to zabíjačka, ale skôr cesta k zabíjačke, ktorá sa zmení na malú rodinnú evaluáciu, na rodinné premyslenie sa, kam so vzťahmi a zamyslenie nad tým, aké ich vôbec máme. Medzi sebou, deťmi, rodičmi, susedmi i so sebou samými.

Súbor má silný herecký potenciál a vedia ako pracovať s divákom. Inscenácia o dumkách nad jednou svinkou sa drží žánru. To značí, že neprepadá diváckej túžbe po zábave, a nepodsúva sa za každú cenu. Ale krok, aby sa tak stalo, je už poblíž. Tvorcovia sa sústreďujú na istý typ folklorizovanej ľudovej zábavy. Poznajúc svoj potenciál ho aj patrične využívajú a dopĺňajú napríklad spevom. *Zabíjačka* je tá inscenácia, kde si musia interpreti sami dávať pozor na to, ako budú alebo nebudú nadbiehať divákovi, čo sa Staškovčanom darí a kontrolujú sa.

Rovnako sa pohrávajú s absurdným vyznením žánru a to v tom, že sa pred divákom rodí priam "filozofická otázka" charakteru a namiesto "byť či nebyť" je kľúčové zistiť/rozpomenúť sa, či "žrala sviňa, či nežrala?". Nakoniec hrozí, že svine možno ani niet.

Inscenácia *Zabíjačka* v rámci žánru odhaľuje a zámerne zdôrazňuje rôzne typy stereotypov. Napríklad ide o stereotypy, ktoré odhaľujú vzťahy so susedmi, nevzdelanosť ukrytú za mestskou nadradenosťou, svokra, ktorú neznášame, ženský alkoholizmus, ktorý ukrývame, suseda, ktorá zvádza suseda, ale o tom nehovoríme, a teda istá otvorená medzivzťahovosť,

nevesta, ktorej nevieme prísť na meno a pod. S týmto zvýraznením sa nepracovalo nejako systematicky, skôr šlo o poukázanie na problém.

Až napríklad na moment prekvapenia, čo sa skrýva v príborníku namiesto alkoholu. Takejto práce s mobiliárom v rámci scénografie viac využiť.

Zdá sa, že herecký ansámbl DS Staškovan si bytie na javisku a v tejto inscenácii vychutnáva, hrá sa medzi sebou, hranie samotné mu robí radosť. V tomto je to inscenácia nefalšovanej atmosféry ochotníckeho divadla, ktoré baví interpretov i tvorcov a nekráča nad limity estetické či ideové.

Folklorizovaná reminiscencia na minulosť je mostíkom k rituálom, ktoré polovica mladšej generácie nemá šancu zažiť, ale vlastne takto môže nežne putovať časom a spoznávať kontexty (nielen tie milé a príjemné) našej povahy.

Miriám Kičiňová – poverená vedením činohry SND